Türkiye Suriye'de, Libya ve Doğu Akdeniz'de, son olarak da Kafkasya'da sürekli olarak hüsrana uğruyor! Bu iddia sahiplerine söylenecek şey bulunmuyor, bir şey anlatmak da gerekmiyor çünkü bu insanlar artık politikanın değil psikolojinin kapsamındadır. Kendilerini rahatlatacak analizler yapıyorlar ve varsın yapsınlar…

Burada sorun hatalı analiz değildir. Hatayı herkes yapar; hata yaparsınız ve düzeltirsiniz. Burada sorun sürekli aynı hatanın yapılmasıdır.

Bir bölüm kişi Türkiye'nin alt emperyalist bir ülke olduğunu, yayılmacılığının da macera hevesine değil de bu temele dayandığını sergilenen çeşitli örneklere rağmen görmek istemiyor. Rakibi küçültünce kendilerinin büyüyeceğini sanıyorlar ve fena halde yanılıyorlar. Bu anlayıştaki kişilerin devrimci mücadele, sosyalizm gibi sorunları olduğunu sanmıyorum çünkü rakibiyle gerçekten mücadeleye girecek insanlar, önce onu olduğu gibi görmeye ve buna uygun politikalar izlemeye yönelirler. Siz rakibi küçültünce o küçülmüyor, belki farkında değilsiniz ama olan en başta size oluyor.

Her örnekte kafanızı yeniden duvara vuruyorsunuz. Daha kötüsü vurduğunuzu da fark etmiyorsunuz.

Bunları geçelim…

Türkiye alt emperyalizminin son örneği Azerbaycan-Ermenistan savaşına aktif müdahale etmesi ve bu ülkede zaten var olan yerini sağlamlaştırmasıydı. Azerbaycan petrol zengini bir ülkedir ve herhalde Türkiye'ye bir miktar kaynak akıtacaktır. Bu ülkede yıllardan beri Türkiye inşaat şirketleri zaten faaldi, bu faaliyet başka alanlara yayılarak artacaktır.

Azerbaycan-Ermenistan savaşı sırasında Rusya'nın Türkiye'nin aktif olarak karışmasına müdahale edeceğini düşünenlerin bu analizlerini neye dayandırdıklarını anlayamadım.

Ermenistan yıllardan beri zikzaklı bir çizgi izleyerek ABD ile yakınlaşmaya çalışır. ABD'de büyük bir Ermeni lobisi vardır ve buradaki insanlar her yıl Ermenistan'a miktarını bilmiyorum ama az olmayan miktarda para gönderirler.

Benzeri durum Fransa'daki Ermeni diyasporası için de geçerlidir. Fransa Kafkaslardaki savaşla neden bu kadar ilgilendi, diye sorarsanız, cevabı ülkedeki etkin Ermeni diyasporasıdır.

Bu bağlamda Rusya'nın Ermenistan'a iyi bir ders vermek istemesi kendi çıkarları açısından anlaşılabilirdir. Rusya'nın bunu doğrudan yapması uygun olmazdı. Azerbaycan-Ermenistan arasındaki savaşın 30 yıllık geçmişi vardı. Dağlık Karabağ çözülmemiş bir sorundu. O zaman bu dersi Türkiye desteğindeki Azerbaycan neden vermesin? Rusya da izlemekle yetinirdi.

Türkiye ile Azerbaycan bu savaşa hazırlandılar. Türkiye oraya asker ve askeri malzeme gönderdi, ardından cihatçıları da gönderecekti. Rusya'nın bunları bilmiyor olması mümkün değildi ama sesini çıkarmadı.

Savaş başladıktan kısa süre sonraki bir yazıda Türkiye'nin Rusya ile anlaşmadan bu savaşta aktif yer alamayacağını belirtmiştim. Türkiye kendisi için büyük önem taşıyan Suriye'de Rusya ile ortaklık içindedir ve aynı Türkiye Rusya ile anlaşmadan onun yanındaki bir savaşa aktif müdahale edecektir; böyle bir şey olamaz. Türkiye'yi bilinçsizce oraya buraya saldıran bir güç olarak görmek, her saldırının arkasındaki hesapları görememek gerçekten kötüdür.

Kafkasya'daki son savaşta kazananlar Rusya, Türkiye ve Azerbaycan; kaybedenler Ermenistan ve bir oranda da Azerbaycan ile sınırı uzayan İran'dır.

İran nüfusunun üçte biri Azeridir, ek olarak İsrail, Azerbaycan-İran sanırına füze bataryası kurmuştur.

Genel değerlendirme yapılacak olursa:

Türkiye Irak'ın 40 km. içine kadar girmiş ve bu ülkede bilinmeyen sayıda üs kurmuştur. Barzani yönetimiyle arası gayet iyidir.

Türkiye Suriye'nin en az beşte birini işgal etmiş durumdadır. Bu ülkedeki gerçek etkinliği daha fazladır.

Türkiye Libya'da bulunuyor.

Doğu Akdeniz ile ilgili restleşmede ise, Türkiye tarihinde ilk kez emperyalist bir devletle (Fransa) açık olarak takışmaya girdi. İleri gitmedi ama bu bir ilktir. Türkiye Almanya'dan aldığı ve daha da alacağı savaş gemileriyle donanmasını güçlendirdi ve bu sayede Doğu Akdeniz'de rakiplerine açıkça kafa tutmaya başladı.

Kafkasya'daki durumu anlatmıştım…

Sonuç "hep hüsran", öyle değil mi!

Son olarak Kafkasya ve Orta Asya ile ilgili bir belirlemenin eklenmesi gerekiyor.

Deniliyor ki, Türkiye'nin Azerbaycan'da iyice yerleşmesi Orta Asya'ya açılmak içindir.

Bu belirleme yanlıştır.

Turan'dan söz ediyor iseniz, bu kelimenin bugünkü anlamı, 20 yıl öncesinden değişiktir. Kelime aynı olabilir ama içerik değişmiştir.

Eski anlamıyla Turan bitmiştir. Kafkasya ve Orta Asya'daki Türki Cumhuriyetlerin Türkiye'nin önderliği altında birleşmesi konusu kapanmıştır. Bu ülkelerle Türkiye arasında daha sıkı ilişkiler kurulmasına Turan diyebilirsiniz ama burada Turan farklı bir anlamdadır.

Klasik anlamıyla Turan'ın önündeki engel olarak sadece Rusya'yı görmek eksiktir.

Daha da önemlisi, Türki cumhuriyetlerin böyle bir niyeti yoktur. Kazakistan, Türkmenistan, Tacikistan, Özbekistan; bu ülkelerin Türkiye'nin önderliğinde birleşmek, Türkistan'ı kurmak (Uygurları da katalım) gibi bir hedefleri yoktur.

Böyle bir hedeflerinin olmadığını Türkiye üzerinden Avrupa ülkelerine doğal gaz taşıyacak Nabucco boru hattına yeterli gaz vermeyerek, bunun yerine Rusya ile yeni doğal gaz anlaşmaları imzalayarak yeterince gösterdiler. (Bk. **Küresel İç Savaş ve Türkiye**). MHP'lilerin kendi kendilerine rüya görmesi bu gerçeği değiştirmiyor.

Hiç dikkat edilmeyen başka bir konu daha var.

Türki cumhuriyetler SSCB içinde iken tamamının komünist partisi vardı. 1991'den sonra bu partiler hemen sosyal demokrat parti türüne geçtiler. Bu ülkelerdeki kapitalizmin önde gelen insanlarını (zenginlerini) de eski komünist partilerinin yukarı kadroları oluşturdu.

Bu kadrolar birbirini tanır, Rusya'dakileri de tanır. Bu ülkelerle Rusya arasında –Azerbaycan'da kısa süren Elçibey'in devlet başkanlığı dönemi dışında- önemli bir sorun çıkmamasının bir de bu nedeni vardır.

Elçibey dışında herkes anlatılmadan "bu bölgede Rusya ile iyi geçinmeyen yönetim yaşayamaz" prensibini anlamıştır. Elçibey de SBKP Politikbüro üyesi ve KGB sorumlusu olan Haydar Aliyev tarafından devrilmiştir (şimdiki Devlet Başkanı İlham Aliyev'in babası).

Durum budur. Eski Turan yok artık, çok farklı bir anlamda olabilir ama eskisi artık yoktur.